

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ.ਜੇ.

ਮੇਸਰਸ ਐਵਰੈਸਟ ਫੂਲਨ ਮਿਲਜ਼, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ— ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1481

ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਵਧੀਕ ਡਿਊਟੀ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਸਾਮਾਨ) ਐਕਟ 1965 (1957 ਦਾ LVIII)— ਧਾਰਾ 3— ਕੁਝ ਲੇਖਾਂ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨਾ—ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) -ਆਰਟੀਕਲ 301 ਤੋਂ 304— ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ-ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ-ਅਦਾਲਤਾਂ-ਕੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ-ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ-ਕੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਮਪੋਰਟੈਂਸ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ) ਐਕਟ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਟੈਕਸ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਬੰਧਤ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ। ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਿਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਕੋਰਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? •

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚਕਾਰ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ 'ਤੇ ਰੋਕ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਲਈ, ਕੰਬਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ , ਜਿਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ .

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਣਾ ਨੀਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿੰਗ ਦੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ, ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਸਾਡੇ ਪੈਟਰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਭਲਾਈ

ਰਾਜ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਲਹੂ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਵੰਡ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਦਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ, ਸਿਵਾਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਮੇਤ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੈ।

226/227 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , 16 ਮਾਰਚ, 1965 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਸਤੀਸ਼ ਅਤੇ ਆਰਸੀ ਡੋਗਰਾ, ਵਕੀਲ, ਪੇਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ

|

ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਜੇ.ਐਨ. ਕੈਸਲ।

ਆਰਡਰ

ਡੂਏ , ਜੇ.-ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੇਸ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟਸ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 6 ਫੀਸਦੀ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ। ਕੰਬਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ

ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 301 ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਲੀਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨਜੀਨਿਅਰਿੰਗ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੈਸਰਸ ਐਵਰੈਸਟ ਵੂਲਨ ਮਿੱਲਜ਼, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੋਵਾਂ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਹੈ, ਜੋ ਵੂਲਨ ਕੰਬਲਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਾਗਾ ਵੇਚਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਬਲਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਸਾਇਣਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਸਾਲ 1963-64 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਜੇਨੇਰਾ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ 2,800.64 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 2,200 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਕਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। 31,656.78 ਕੁੱਲ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚੋਂ 7,396.95 ਰੁਪਏ ਦੇ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟਸ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ - ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਲੁਬਰੀਕੈਂਟਸ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਕੁੱਲ ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ। 24,259.83. ਇਸ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ 3,465.69 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਕੱਟੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਗੇ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ

ਲੁਬਰੀਕੈਂਟ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ "ਟੈਕਸਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ" ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ 24,259.83 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ , ਬਕਾਇਆ 20,794.14 ਰੁਪਏ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ-ਮੁਕਤ ਵਸਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਾਇਣਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ 6,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋੜੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲ ਦੀ ਕੁੱਲ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਹੋ ਗਈ। 26,794.14 ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਰਕਮ 'ਤੇ, 1,736.05 ਰੁਪਏ ਦਾ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1,736.05 ਰੁਪਏ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੰਬਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੰਬਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ 5% ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਹ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਦੁਆ, ਐਕਸ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਕੰਬਲਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਬਜਟ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 1965-66 ਦੇ ਬਜਟ 'ਤੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਆਬਕਾਰੀ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਸਮਾਨ) ਐਕਟ, 1957 (1957 ਦਾ ਐਕਟ 58) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 26 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਐਕਟ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਸ਼ੇਅ, ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਝ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਵਾਧੂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ

ਕਮਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 30 ਸਤੰਬਰ, 1957 ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਤਪੰਨ ਜਾਂ ਨਿਰਮਿਤ ਉਨੀ ਫੈਬਰਿਕਸ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈ ਗਈ ਵਾਧੂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉੱਨੀ ਕੱਪੜੇ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1958 ਤੋਂ, 1956 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਨੰ. 74 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਅਤੇ ਸੂਗਰ (ਮੈਂਜੂਦਾ ਸਟਾਕ) ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਕਟ ਨੰ. 8, 1958 ਦਾ, ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਅਤੇ ਖੰਡ ਦੇ ਸਟਾਕ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ, ਆਦਿ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ XLVI ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਮੁਕਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਉਨੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ 6. ਦਲੀਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਕਟ ਨੰ. 58 ਆਫ਼ 1957 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਵਾਧੂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ , ਪਹਿਲਾਂ, ਕੰਬਲਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਮੁਕਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਧੀਨਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੈ। ਹੱਥ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਬਕਾਰੀ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਮਾਲ. ਨਾਭਾ ਰਾਈਸ ਐਂਡ ਆਇਲ ਮਿੱਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ , ਜਦੋਂ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਬਕਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਡਿਊਟੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਧਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੈ। 1957 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 58 ਦਾ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਜੋ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। . ਪਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਕਿਸੇ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ

ਰੈ; ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।

ਅਖਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਅਖਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। 1957 ਦੇ ਐਕਟ 58 ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ। ਦਰਅਸਲ, ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨਕ ਸਾਧਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 301, 303 ਅਤੇ 304 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ XIII ਵਿੱਚ " - ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਕੋਰਸ" ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਰਟੀਕਲ 301 ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਪਾਠ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਧਾਰਾ 303 ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 302 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨਾਲ

ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਂਟਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ। ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਮਾਰ ਹੇਠ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ 'ਤੇ ਗੰਜੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਜਾਂ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1957 ਦਾ ਐਕਟ 58 ਇੱਕ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੁਝ ਰਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1957 ਦੇ ਐਕਟ 58 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 303 ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਘੱਟ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 304 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਿਰਭਰਤਾ ਵੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 301 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 303 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਦਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਿਤ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਿਤ ਸਮਾਨ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਮਿਤ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਿਤ ਮਾਲ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਜਾਂ ਸੰਭੋਗ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ

ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ
 ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਬਿੱਲ ਜਾਂ ਸੋਧ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ
 ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ
 ਇਮਪਿਊਨਡ ਐਕਟ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੰਬਲਾਂ
 ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਦਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰ 'ਤੇ ਲਗਾ ਕੇ।
 ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖਰੀਦ
 ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਮਾਲ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ, ਸਲਾਹ ਦੇ
 ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ
 ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚਕਾਰ
 ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰੋਕ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ
 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿਵਾਦ. ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ
 ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਵਧੇਰੇ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਲਈ, ਕੰਬਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਨ
 ਖਰੀਦਣ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ
 ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਸੰਦ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ
 ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ
 ਸੰਭੋਗ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੀਮਤ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀ
 ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ
 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ
 ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। *ਅਟਿਆਬਾਰੀ ਟੀ ਕੰਪਨੀ*
ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ (2), ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ
 ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਤੋਂ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: -

“ਵਪਾਰ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਸੰਭੋਗ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 301 ਵਿੱਚ

ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਠਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਉਮੀਦ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਮਹਿਜ਼ ਬਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੀਤੀ ਨੂੰ; ਇਹ ਸਰਵੋਤਮ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਏਕਤਾ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਏਕਤਾ ਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਮੁੱਖ ਟਿਕਾਊ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ। *ਬਾਲ ਡਵਿਨ ਬਨਾਮ ਸੀਲਿੰਗ* (3), ਹਵਾਲਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਸੀਮਾਵਾਂ *ਜੇਇਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ* (4), ਵਿਆਖਿਆ, *ਐਮ ਕਲੋਚ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਐਟ ਅਲ* (5), ਹਵਾਲਾ

ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਗ 13 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਗ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਭਾਗ 13 ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਨੁਛੇਦ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸੰਸਦ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 301 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਭਾਗ 13 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਰਟੀਕਲ 301 ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਵਪਾਰ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਭਾਗ 13 ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੇਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ। ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਜਾਂ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਚਾਹ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚਾਹ ਨੂੰ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਪਤ ਲਈ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਨਿਰਯਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸਾਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਹ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮਿਤ ਚਾਹ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਅਨੁਪਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਤਪੰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਮਿਤ ਚਾਹ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਅਸਾਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਚਾਹ ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੜਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਲ ਮਾਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਮ ਤੋਂ ਬੰਗਾਲ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸਾਮ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਸਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੜਕ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਲ ਮਾਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਐਕਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਵਪਾਰ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 304 (ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। b), ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਸਨ:

"ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ?"

ਇਸ ਟੈਸਟ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਐਕਟ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਇਸ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

"ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 301 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ

ਦੇ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਮੁਫਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਚੱਲੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ. ਇਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਮੁਫਤ ਆਵਾਜਾਈ ਜਾਂ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਬਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਐਕਟ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 301 ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਤਾਂ ਹੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਭਾਗ XIII ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 304 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦੀ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 304 (ਬੀ) ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ■ ਵਪਾਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ *ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ* (6) ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਝ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ *ਵਿਭਾਜਨ* ਰੇਖਾ ਖਿੱਚੀ ਜਾਵੇ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਚਾਰਜ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਪਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੋਵੇਗੀ; ਪਰ

ਅੰਤਰ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।
ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਵਰਜਿਤ ਟੈਕਸ ਬਣਨ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਟੈਕਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਵਪਾਰ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਾਂ
ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਸਲ
ਅਨੁਪਾਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਧਿਆਨ
ਵਿੱਚ ਆਏ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਥੋਪਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;
ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਵਪਾਰ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ
ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ
ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਘੱਟ ਦਰ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ
ਅੰਤਰ-ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ
ਲੋਕ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ
ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ
ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ
ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ, ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਯੋਖਾਧੜੀ ਹੈ
ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ
ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗੇ ਡੀਲਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਕੰਬਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ
ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ
ਜੋ ਸਾਮਾਨ ਖਰੀਦਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਕਟ
58 ਆਫ 1957 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਆੜ
ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਨੂੰ
ਛੱਡਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਨੀਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿੰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਧਾਨਕ ਸਿਆਣਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ, ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਸਾਡੇ ਪੈਟਰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਭਲਾਈ ਰਾਜ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਲਹੂ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਵੰਡ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ- ' ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭੁੱਲ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਮੇਤ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਲਾਗਤ ਦੇ।

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

.Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal